

Згадає свою чарівницю....

Яків Щоголів

Згадає свою чарівницю,
Згадає ті очі, той вид,
Що серце його чарували
І глибоко в душу впились,
Ті руки, що його стискали
До вірного серця колись.
Ту прокляту долю, що щастю
Кінець невеселий дала,
Що душу розбила, що Настю
Від його навіки взяла.
І груди йому заколише
Нудьга і скорбота... В той час
Він візьме папір та й напише:
"Далеко, далеко від нас
Забігли і дні, і ті ночі,
Що я тебе милою звав,
Любив твої карії очі
І свята над тебе не знав.
І досі живу я тобою,
І досі одна ти моя,
Без грані і міри над мною
І влада, і сила твоя".
Пошле він папір, і здобуде
Листа володниця його:
Багато він в серці розбуде,
Зворуше й підніме з того,
Що в далечінь десь залетіло
І більше не знайдеш ніде,
В утомі знеможеться тіло,
Сльоза на папір упаде.
Вона його бережно зложе,
Пригорне на лона свої,
І те, що нікому не гоже,
Валялося довго в смітті,
Помите, побілене, чисте,
Од горя вмислива й смутна,
Потайно, як золото чисте,

Сховає на грудях вона.